

Peste tot în jurul nostru ne întâlnim cu probleme și perplexități, cu situații care par a nu avea nici o rezolvare, de exemplu, bolile, foametea, moartea, precum și multe alte lucruri groaznice. În paralel cu acestea, știința cu avantajele ei, prin intermediul experimentelor genetice sau al clonării, continuă să deranjeze ordinea morală și etică a cursului naturii. Se pare că omul ar vrea să ia locul lui Dumnezeu, rolul Creatorului, fără să se gândească la consecințele care pot apărea asupra vietăților care îl înconjoară. Când și unde a început acest proces de decadentă? Dumnezeu a declarat că lumea pe care El a creat-o a fost “foarte bună.” Atunci, ce nu a mers bine?

Biblia ne spune că toate problemele au început atunci când păcatul a intrat în lume. **Dar, ce este păcatul?**

“Păcatul este fărădelege.” 1 Ioan 3:4

În lumea noastră, toate sunt îngrădite de anumite legi. Putem vedea această realitate verificând statisticile care ne arată creșterea îngrijorătoare a numărului de procese pe săptămână. Judecătorii au de a face cu legile care, dacă folosim cuvântul Bibliei, sunt călcate. În viața noastră, de asemenea există astfel de legi. Obosim dacă lucrăm prea mult, ne îmbolnăvim dacă abuzăm de corpurile noastre.

Când a avut loc pentru prima dată o călcare a legii?

Dumnezeu a spus că în grădina Edenului Adam și Eva nu trebuiau să se atingă de un anumit arbore. În situația din paradis, această îngrădire nu era decât una simplă. Dar fără acea interdicție, ei ar fi fost roboți, nu oameni cu rațiune și inteligență. Noi am fost creați cu putere de discernământ, capabili de a face o alegere, iar legile au fost făcute pentru siguranța noastră mintală. Putem vedea acest fapt în copiii noștri. Acei care își cunosc hotarele sunt cei mai deschiși și mai siguri pe ei.

Dumnezeu a fost acela care a dat prima lege, deci și prin acest fel se definește relația dintre Dumnezeu și poporul care a fost creat de El. Întotdeauna trebuie să dăm seamă în fața Lui. Depinem de El în tot timpul. Standardul vieții și sănătății noastre a fost hotărât de El pentru a ne aduce siguranță și binecuvântare. Dacă rămânem în interiorul acestor granițe, binecuvântările ne sunt date din abundență. Dar, dacă pășim în afara acestora, deja ne aflăm pe teritoriul păcatului care poate să ne aducă surprize neplăcute precum și dilemele morale pe care le întâmpinăm încercând să reaşezăm lucrurile în ordine, dacă toate acestea dorim să le facem prin puterea și metodele noastre. Realitatea este că noi vom fi pentru totdeauna creaturi, iar Dumnezeu, Creatorul nostru va fi întotdeauna Singurul care are pretenție asupra vieților noastre. Noi nu ne aparținem nouă înșine. Aceste cuvinte pot să trezească simțăminte de dezaprobare, iar tu vei fi înclinat să protestezi spunând că ai libertatea de a face după cum dorești.

În grădina Edenului, Eva a fost înșelată de către diavol care a apărut înaintea ei sub forma unui șarpe. Aici avem certitudinea că în realitate, șarpele în a fost diavolul. Biblia ne dă întotdeauna cheia explicației care se află în ea însăși.

“Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume...” Apocalips 12:9

Eva a luat din rodul aceluia arbore și astfel a trecut peste hotarul care a fost pus de Dumnezeu. Imediat, ea și Adam, care s-a unit cu ea în neascultare, au avut un sentiment nou, frica. Ei s-au ascuns. Nevinovăția lor nu a mai existat, iar în curând au început să se acuze unul pe celălalt, să dea vina pe șarpe, să îl învinuiască pe Dumnezeu pe față, iar drumul până la prima crimă nu a fost decât unul foarte scurt.

Noi putem să recunoaștem toate elementele acestui scenariu, pentru că nu suntem foarte diferiți de ei. Avem simțământul fricii și al vinei, trecem foarte repede la acuzații, iar deseori, în prezența unor oameni buni ca Abel nu ne simțim bine.

Au știut ei că păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu?

Dumnezeu a explicat în aceste cuvinte: *"Dacă faci bine vei fi bine primit."* Geneza 4:7
În contextul biblic, a face bine înseamnă a păzi poruncile lui Dumnezeu. Cuvântul biblic pentru acest 'a face bine' se numește 'neprihănire.' Aceasta înseamnă a fi într-o relație bună cu Dumnezeu. Aceasta aduce pace, beneficiu și binecuvântare în viețile noastre. Chiar și astăzi, știm că a face în fel contrar înseamnă neascultare sau călcarea acestor reguli sau legi. Întotdeauna avem de făcut o alegere. Vom face după cum credem noi de cuviință, sau vom rămâne în interiorul acelor granițe care, pentru binele nostru au fost stabilite de Dumnezeu? În instinctul nostru se află dorința de a face după cum noi vrem, acesta fiind faptul pentru care lumea se confruntă cu tot felul de probleme și mizeria care se află nu mult sub nivelul aparențelor. Pe de altă parte, Dumnezeu numește calea Sa ca fiind "legea împărătească" sau "legea slobozeniei." Dacă rămânem în interiorul acestor hotare, vom afla bucurie și îi vom aduce plăcere lui Dumnezeu în relația noastră cu El.

Cu acest bagaj de cunoștințe, vom analiza viața unora dintre primii oameni menționați în Biblie. Aveau ei cunoștință despre Sabat? Acesta a fost standardul de viață dat oamenilor de către Dumnezeu – șase zile de lucru, urmate de Sabatul zilei a șaptea.

Cain. El a fost primul ucigaș și pedeapsa lui a fost să fie un renegat. El nu a discutat pedeapsa, dar a pus în discuție severitatea ei. Realitatea că el a înțeles pedeapsa sa ne arată că el a înțeles atât Legea lui Dumnezeu cât și consecințele călcării ei.

Enoh. Biblia spune,

"Și Enoh a umblat cu Dumnezeu." Geneza 5:24

Poți să umbli împreună cu cineva doar dacă împărtășești aceleași principii ca și el. Enoh a umblat 300 de ani cu Dumnezeu și apoi a fost luat la cer fără ca el să vadă moartea. Acesta ne dovedește că el era în armonie deplină cu Dumnezeu, precum și cu planul pe care Creatorul îl avea pentru viața lui.

Noe. Iată cum îl descrie Biblia:

"Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu."

Geneza 6:9

"Domnul a zis lui Noe: 'Intră în corabie tu și casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni.'" Geneza 7:1

Viața lui Noe se afla într-un contrast puternic cu a celor din generația sa. Iată cum sunt ei descriși:

"Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie." Geneza 6:5,11

"Orice faptură își stricase calea pe pământ." Geneza 6:12

Înconjurat de tot acest rău, Noe a umblat cu Dumnezeu. El a făcut ceea ce este bine înaintea Lui. A umbla cu Dumnezeu înseamnă a face ceea ce cere El. De asemenea el a fost un păzitor al Sabatului. Pentru a avea totul clar, ce spune Biblia

că este neprihănirea?

“Căci toate poruncile Tale sunt drepte.” Psalm 119:172

A păzi poruncile Lui înseamnă a fi drept. Înseamnă a asculta de ele, dar de asemenea înseamnă a le prețui la adevărata lor valoare. Aceasta nu cere o ascultare mecanică, doar o ascultare care vine dintr-o inimă iubitoare.

De asemenea Noe a respectat standardul zilelor săptămânii. Pe când se afla în arcă, a trimis întâi un corb, apoi un porumbel, dar aceștia nu au găsit nicăieri un loc unde să se odihnească pentru că pământul încă era acoperit de ape. El a așteptat alte șapte zile – o săptămână, apoi le-a dat drumul din nou. Seara, porumbelul a revenit cu o crenguță de măslin în cioc. Șapte zile mai târziu, el a dat drumul din nou porumbelului, dar de data aceasta el nu s-a mai întors, doar corbul a continuat să se întoarcă la Noe până ce apele au secăt, iar cei din corabie au putut să iasă afară. Ideea perioadelor de șapte zile ne arată că Noe cunoștea ciclul săptămânal al zilelor. Dacă el a cunoscut săptămâna și a păstrat calculul zilelor ei și în perioada în care se afla în arcă, el, un om care umbla cu Dumnezeu nu putea să uite de Sabatul zilei a șaptea.

Avraam. Dumnezeu a zis despre Avraam după moartea acestuia, *“Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce l-am cerut, a păzit orânduilele Mele și legile Mele.”* Geneza 26:5

Avraam a recunoscut că lumea aparținea lui Dumnezeu, că Dumnezeu a făcut atât lumea cât și oamenii și ne-a dat instrucțiuni ce să facem pentru a avea o viață binecuvântată. Avraam a ales să trăiască urmând acele principii. Întrucât a păzit poruncile lui Dumnezeu, el a păzit și ziua Sabatului. Dumnezeu a promis că el va fi pentru Avraam un scut și o răsplată mare. De asemenea despre el a spus:

“Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Prea Înalt.” Geneza 14:19

De mai multe ori, Biblia îl numește Prieten al lui Dumnezeu. (2 Cronici 20:7, Isaia 41:8, Iacov 2:23). Relația de încredere pe care Avraam o avea cu Dumnezeu se afla într-un puternic contrast cu răutatea oamenilor din Sodoma (locul unde a trăit și o parte a familiei lui Avraam).

Iacov. În timpul nepotului lui Avraam, Iacov, oamenii se închinau la dumnezei falși – idoli sau icoane – care luau locul Creatorului. Iacov a zis celor din casa lui, *“Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele.”* Geneza 35:2.

Un dumnezeu este ceva ce este adorat, slujit și onorat. Unii membrii ai familiei lui Iacov se închinau la zei care erau făcuți din lemn sau piatră. Dar, singurul care este vrednic a l se aduce închinare, slujire și adorare este Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. În zilele noastre, un dumnezeu fals poate fi orice este adorat și l se aduce închinare. Poate fi cineva pe care l-am pus pe un pedestal sau o filozofie despre viață pe care o punem în locul lui Dumnezeu. Există și în viața ta dumnezei străini care ocupă locul viului Dumnezeu?

Moise. Este descendent al lui Iacov, care din cauza unei cumplite foamete a trebuit să plece în Egipt și a rămas acolo cu toată familia sa. Numărul lor a crescut mult, iar noul faraon care nu a știut care este originea acestui popor nou și de ce se află ei în țara lui, simțindu-se amenințat de el i-a supus la o robie aspră. Văzând că ei continuă să se înmulțească, faraonul a impus măsuri severe pentru a putea controla populația. Toți nou născuții de parte bărbătească trebuiau să fie uciși. Pentru siguranța sa, copilașul Moise a fost pus de către mama sa într-un coșuleț și apoi ascuns între trestii pe malul râului. Dar, o prințesă egipteană a văzut coșulețul și a auzit plânset de copil. Atunci când coșulețul a fost deschis, ea l-a văzut pe micuțul Moise. Făcându-i-se milă de copil, l-a adoptat. Atunci când a crescut mai mare, el a

fost dus în palatul lui faraon unde a primit educația unui prinț. Dar, Moise nu a uitat în nici un chip care este originea sa, iar odată, văzând felul crud în care era tratat poporul său, s-a mâniat și l-a ucis pe unul dintre supraveghetorii egipteni și a trebuit să fugă în pustie. Aici a fost locul în care l-a arătat Dumnezeu în tufișul arzând pe când el păștea oile socrului său. La porunca lui Dumnezeu, Moise s-a reîntors în Egipt pentru a începe lucrarea lui Dumnezeu de a elibera pe poporul său din robie. După căderea celor zece plăgi și trecerea dramatică a Mării Roșii, Dumnezeu l-a condus în pustie, noaptea într-un stâlp de foc, iar ziua într-un val de nor. Aici a trebuit ca încă odată, poporul să primească să învățături despre Dumnezeul cel viu și adevărat. În Egipt, ei au pierdut cunoașterea de Dumnezeu.

“A scos pe poporul Său cu veselie, pe aleșii Săi în mijlocul strigătelor de bucurie...ca să păzească poruncile Lui și să țină legile Lui.” Psalm 105:43-45

Pe când copiii lui Israel se aflau în Egipt, ei au fost martori la închinarea la alți dumnezei și idoli, ca apoi și ei să îl uite pe Dumnezeu. Este demn de luat în seamă că pe timpul în care ei erau eliberați din Egipt, Dumnezeu a distrus și zeii egipteni. Acel care poate aduce eliberare cu adevărat este doar Dumnezeu cel viu, Creatorul. Moise, bucurându-se de eliberarea pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său a cântat această cântare:

“Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?” Exod 15:11

Dar, șase săptămâni mai târziu, copiii lui Israel erau flămânzi și murmurau. Dumnezeu a ales ca prin hrana pe care avea să le-o dea să le dea o învățatură despre El însuși. A creat mană pentru ei. Mana a fost numele pe care l-au dat acestei hrane, care înseamnă ‘ce este asta?’ Acesta este o minune pentru multele mii de oameni și a continuat săptămână de săptămână timp de 40 de ani, până ce ei au ajuns pe Pământul Făgăduinței unde au mâncat primele roade ale țării. Dumnezeu le-a spus: *“Iată că voi face să vă ploaie pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după Legea Mea. În ziua a șasea când vor pregăti ce au adus acasă vor avea de două ori mai mult decât vor strânge în fiecare zi...copiii lui Israel s-au uitat la ea și au zis unul către altul: ‘Ce este aceasta?’ căci nu știau ce este. Moise le-a zis : ‘Este pâinea pe care v-o dă Domnul ca hrană. Fiecare din voi să strângă cât îi trebuie pentru hrană și anume un omer de cap, după numărul sufletelor voastre, fiecare să ia din ea pentru cei din cortul lui.’ Moise le-a zis: ‘Nimeni să nu lase ceva din ea până a doua zi dimineața.’ N-au ascultat de Moise și s-au găsit unii care au lăsat ceva din ea până dimineața. Dar a făcut viermi și s-a împuțit. Moise s-a mâniat pe oamenii aceia. Astfel în toate diminețile, fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană; și când venea căldura soarelui se topea. În ziua a șaptea au strâns hrană îndoit și anume doi omeri de fiecare... Și Moise le-a zis: ‘Domnul a poruncit așa: Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului. Coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineață tot ce va rămâne.’ Au lăsat-o până a doua zi dimineață după cum poruncise Moise și nu s-a împuțit și nu a făcut viermi. Moise a zis: ‘Mâncați-o azi căci este ziua Sabatului: azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile, dar în ziua a șaptea care este Sabatul nu va fi.’ În ziua a șaptea, uni din popor au ieșit să strângă mană și n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: ‘Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul, de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile; fiecare să rămână la locul lui, și în ziua a șaptea nimeni să nu iasă din locul în care se găsește. Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.’ Exod 16:4-30*

Această istorisire demonstrează mai multe puncte foarte interesante:

Dumnezeu a vorbit înainte să se întâmple, ceea ce trebuia să fie încercarea lor în a păzi Legea. A fost o lege de viață care a fost stabilită încă de la creațiune, și anume că ziua a șaptea este o binecuvântare pentru noi *toți*. Mana care a fost dată ca hrană copiilor lui Israel și pentru ziua de Sabat a fost de asemenea dată și pentru egiptenii care au ieșit împreună cu ei. Este demn de menționat că ei numai ce au sărbătorit primul Paște iar în instrucțiunile care au fost date despre felul cum trebuia să fie sărbătorit în viitor, era specificat că numai cei care erau tăiați împrejur puteau să participe la această sărbătoare. Sabatul nu pune nici o astfel de interdicție. Era dat pentru a fi o binecuvântare și un timp de reîmprospătare pentru fiecare persoană care dorea să îl păzească. Nici un ritual iudaic nu este conectat cu el.

- Legea lui Dumnezeu și Sabatul existau înainte ca poporul Israel să ajungă la Sinai deci, nu se poate spune că Sabatul a fost dat la Sinai. Sabatul este o parte importantă a Legii Morale și a vieții tuturor oamenilor.
- Cuvintele 'Până când aveți de gând să nu păziți poruncile Mele' ne arată că poporul avea cunoștință despre Sabat. Moise a început să le dea învățături despre ziua specială de odihnă încă de pe timpul în care ei se aflau în Egipt. Faraon i-a numit leneși, apoi le-a mărit norma de lucru pe care trebuiau să o efectueze.(Exod 5:5). Cuvântul folosit pentru odihnă este același ca și pentru 'Sabat.'
- Zilele săptămânii erau cunoscute și au rămas neschimbate. Ele erau numărate: ziua a șasea, ziua a șaptea, etc.
- La Sinai nu a fost dată o nouă zi de odihnă, un alt Sabat.
- Cuvintele 'nu păziți' explică faptul că ei aveau cunoștință despre Legea lui Dumnezeu, dar prin neascultarea lor față de ea, ei s-au răsculat împotriva Lui.
- Atunci când ei au ieșit din Egipt, Dumnezeu nu le-a reamintit legile și sistemele ceremoniale, dar primul lucru care L-a făcut cu ei a fost restaurarea Sabatului. Ieremia 7:22, 23. Ieremia 11:4. Legea ceremonială nu a fost dată decât mai târziu, la muntele Sinai, când au construit și cortul întâlnirii.

Ne este raportat că Sabatul a fost dat. De asemenea și mana a fost dăruită. Era un inel de legătură între Dumnezeu și poporul Său.

În Egipt, ei s-au închinat dumnezeilor falși, care nu erau vii și creativi. Dumnezeu l-a scos din Egipt cu putere mare ca ei să îl cunoască pe El, Dumnezeul adevărat, Creatorul. Păzirea Sabatului a devenit astfel un test de credință față de viul Dumnezeu. Este semnul nostru de alegere între Dumnezeul cel adevărat și alți dumnezei. Mulți dintre zeii altor popoare erau zeii ai soarelui sau serviciul de închinare care l-i se aducea era în legătură cu soarele – Tamuz în Babilon, sau Ra și Osiris în Egipt. Temple ale soarelui au fost descoperite în Siria și Roma. Merită să ne întrebăm de ce majoritatea oamenilor păzesc *duminica*. Aici Biblia nu ne poate da un răspuns, doar tradiția. Adevăratul Sabat este în legătură permanentă cu puterea creatoare a lui Dumnezeu, nu a soarelui, oricât de mult am depinde de energia solară, sau l-am numi pe Isus, Soarele Neprihănirii.

- Păzirea Sabatului însemna că ei doreau să îl onoreze pe Dumnezeu în toate câte le-ar fi făcut.
- Sabatul este ziua prin care putem dovedi relația sau legământul nostru cu Dumnezeu într-un fel foarte simplu. Dumnezeu își face partea Sa, noi trebuie să o facem pe a noastră. Dumnezeu ne iubește; iar noi dacă îl iubim pe El, ca răspuns la iubirea Sa față de noi vom da asculta de El din recunoștință. Iată de ce simbolul Sabatului este legătura de aur care ne unește pe noi cu Dumnezeu. Îl

unește pe Creator cu cei pe care l-a creat după chipul și asemănarea Sa. De asemenea pe noi ne unește cu El pentru a primii mila și binecuvântarea Sa.

Sfințenia Sabatului a fost accentuată de trei miracole care aveau loc în fiecare săptămână

1. Mana cădea din ceruri timp de șase zile pe săptămână.
2. În ziua a șasea care era ziua pregătirii, mana cădea în măsură îndoită.
3. În ziua a șaptea nu cădea mană deloc iar partea din mană care era adunată și pregătită de Vineri pentru Sabat rămânea proaspătă. Nu se altera și nici nu făcea viermi ca în zilele în care ei au încercat să o păstreze pentru a doua zi.

Aceste trei minuni au avut loc – în fiecare săptămână – timp de 40 de ani. De aceea, Sabatul a fost păzit de Enoh, Noe, Avraam și Iacov. Este logic să afirmăm că, dacă ei au umblat cu Dumnezeu și au ascultat de poruncile Lui, ei au păzit Sabatul. Mana care a fost dată copiilor lui Israel era un semn al griji Lui față de ei și ca un răspuns la rugăciunile lor, dar de asemenea a fost un test

- a) al loialității lor față de Dumnezeul cel viu și adevărat
- b) al credinței lor în El.

Sabatul care a fost dat de Dumnezeu pentru binecuvântarea și reîmprospătarea puterilor fizice și spirituale ale omului a fost dat cu scopul de a fi o za de legătură între Isus și poporul Său încă de la început. Sabatul dat de Dumnezeu este atât un memorial al creațiunii cât și sigiliul Său de Creator.

O ÎNTREBARE PENTRU MEDITAT: Dacă tu nu dorești să accepți doctrina Sabatului zilei a șaptea, care este învățătura cu care poți dovedi că îl accepți pe Dumnezeu ca și Creator al tău, cel care dă viață tuturor? O dovedește învățătura botezului, sau o profeție despre a doua venire a Domnului Isus, sau Duhul Sfânt?

O ALTĂ ÎNTREBARE LA CARE POȚI SĂ MEDITEZI. În Apocalips 14:7, ultima avertizare dată lumii înainte ca Isus să se întoarcă pe norii cerului cu putere și mare slavă (v. 14), include o chemare de a ne închina Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor. Acesta este înțelesul închinării în zi de Duminică? Sau închinarea în ziua a șaptea – sâmbăta – poate dovedi că tu îl recunoști pe Dumnezeu ca și Creator al tuturor lucrurilor? Care este răspunsul Bibliei?

Să facem un rezumat – acestea sunt realități care sunt descoperite încă din primele capitole ale Bibliei.

1. Sabatul este un DAR.

Sabatul este un semn al **ELIBERĂRII**. În Biblie, Egiptul și idolatria sunt simboluri ai dumnezeilor falși și ai păcatului, deci, prin păzirea Sabatului arătăm o alegere – îndepărtarea de păcat și închinarea la Creator, Dumnezeul cel viu sau rămânerea la dumnezeii falși ai tradițiilor și evoluționismului.

Sabatul este **O ÎNCERCARE A CREDINȚEI NOASTRE** în Dumnezeul care este în ceruri.

2. Sabatul este O DOVADĂ A PERMANENȚEI NOASTRE ÎN CREDINȚA PE CARE O AVEM ÎN CREATORUL NOSTRU în ceea ce privește grija pe care o are față de noi. Argumentele științifice ale teoriei evoluționismului nu ne pot asigura hrana de care avem nevoie anotimp după anotimp. Doar puterea lui Dumnezeu poate face acest lucru. El este Dumnezeul nostru. Același Dumnezeu care ne-a dat viață, Sabatul Său și se îngrijește de hrana noastră, a spus,

“Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb.” Maleahi 3:16

“Isus Hristos este același, ieri și azi și în veci.” Evrei 13.8

Noi Îi putem răspunde prin a Îi dăruia Lui iubirea și loialitatea noastră, punându-ne credința și încrederea noastră în El și păzind Sabatul ca o dovadă exterioară a credinței din inimile noastre.

“Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Ioan 14:15

ACUM SE RIDICĂ O ALTĂ ÎNTREBARE: Ai știut tu că Sabatul zilei a șaptea este cea mai veche și cea mai mult păzită zi din istoria religioasă a lumii? Există chiar înainte de apariția primelor națiuni cu religiile lor specifice. Există și astăzi în Biblie, totuși cât de mare este numărul acelor care își amintesc de ea și o sfîntesc?

“O! de ar rămânea ei cu acea inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor! Deuteronom 5:29

“Ferice de cei care păzesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate. Apocalips 22:14

Biblia este o carte care este plină de promisiuni minunate, dar ele sunt condiționate. Ele sunt pentru acei care aleg să facă ceea ce este bine și să fie credincioși zi de zi. Dumnezeu a promis El nu ne va înșela și nici nu va face glume pe seama noastră. Că ne va conduce în tot Adevărul. Cum știm noi care este Adevărul?

Isus a dat următoarea instrucțiune. Iar aceasta este un experiment al credinței.

“Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.” Ioan 7:17

Există doar o cale sigură pentru a descoperi și cunoaște ce este adevărul. Începe cu ceea ce știi deja și ești convins. Binecuvântările lui Dumnezeu nu vor întârzia să urmeze.

“GUSTAȚI ȘI VEDEȚI CE BUN ESTE DOMNUL!”